

ΤΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΕΝΑΣ ΗΡΩΑΣ

Η Ιστορία αυτή διαδραματίσθηκε μέσα στο θωρηκτό «Βαγκράμ». Η τετάρτη ναυτική μοίρα έκανε γυμνάσια πυροβολικού. Τρία θωρηκτά ταυτοχρόνως κανονιοβολούσαν άπάνω σε μεγάλους στόχους που ήταν βαλμένοι στη θάλασσα, δέκα χιλιάδες μέτρα πιο μακριά.

Εγώ σαν αξιωματικός του πυροβολικού που ήμουνα, φρόντισα να πάρω την άδεια και να μπω στο «Βαγκράμ» για να παρακολουθήσω τα γυμνάσια. Πάντοτε κανείς κάτι μαθαίνει, έστω κι' αν είδα δεκαπέντε φορές ως τώρα τέτοια γυμνάσια.

Όλοι οι αξιωματικοί βρισκόμαστε μέσα στο πλοίο και παρακολουθούσαμε τα γυμνάσια, είμαστε ελεύθεροι να στεκόμαστε όπου θέλαμε, φτάνει να μην ένωχλούσαμε τους πυροβολητές.

Εγώ σκάλωσα σ' ένα μεγάλο μάτσο από σχοινιά αντίκρισα στο πυργάκι των 6 που δεν είχε ακόμα αρχίσει να ρίχνει. Όταν οι σαλπικταί φωνάξαν: «Κανονιοβολήσατε άριστερά!» είδα τους ναύτες ν' ανεβαίνουν απ' τη σκάλα στο πυργάκι και μεταξύ αυτών αναγνώρισα τον νεαρό αξιωματικό Ζάν Σερέρ, έναν λεβέντη είκοσιδύο χρονών, ξανθό, ροδοκόκκινο, παχουλό. Τον είχα άπαντήσει πολλές φορές στην Τουλόν μαζί με μια φιλενάδα του, μια πολύ ώμορφη κοπέλλα.

Ο Ζάν Σερέρ ανέβηκε την σκάλα μαζί με τους ναύτες. Τον χαιρέτησα και του έσφιξα το χέρι.

— Σείς έδω; του είπα. Δεν ήξερα πως ύπηρετείτε έδω... Είσθε καλά;

— Πολύ καλά, λοχαγέ μου, μου άπάντησε, και σείς;... «Ηρθατε να δήτε τα γυμνάσιά μας; Ξέρετε, θάνε κάτι τρομερό...»

Μου έσφιξε κατόπιν το χέρι και χάθηκε μέσα στη μαύρη τρύπα της πόρτας του πυργίσκου, την οποία έκλεισε ζμέσως.

Εγώ κύτταζα τώρα με τα λορνιόν μου ψάχνοντας να βρω στη θάλασσα τους στόχους οι οποίοι δεν φαινότανσαν απ' τον καπνό των βολών. Ο ναύαρχος σήκωσε την κόκκινη σημαία κι' έπεσε η πρώτη όμοβροντία. Τριάντα κανόνια της μοίρας έρριχναν όλα μαζί. Εγώ κυττούσα στον πυργίσκο και παρακολουθούσα τις βολές που έρριχναν τα κανόνια του Σερέρ.

Εξαφνα όμως στο στόμιο του ένδς κανονιού είδα μέσ' απ' τον καπνό ένα έλαφρό φωσφορισμό. Άμέσως κατάλαβα ότι κάποια όβίδα είχε πάρει φωτιά μόνη της κι' ότι ο αξιωματικός κ' οι ναύτες που ήσαν κλεισμένοι έρμητικά μέσα σ' αυτό τον πύργο ήσαν χαμένοι. «Α, τί φρίκη!

Η σημαίες των γυμνασίων κατεβάστηκαν και η κανονιές έπαψαν άμέσως. Τέλος η πορτούλα του πυργίσκου άνοιξε και είδα να κατεβαίνει ο πρώτος ναύτης που ήταν κατάμαυρος απ' τη φωτιά που έψηνε το κορμί του... Πίσω του έρχόντουσαν άλλοι ναύτες κατακόκκινοι απ' το αίμα που έτρεχε και κατάμαυροι... «Όχι, δεν θα προσπαθήσω να σάς τους περιγράψω. Είπε τρομερό. Αν τους είχατε δει δεν θα μπορούσε ποτέ, ποτέ να φύγει από τα μάτια σας το τρομαχτικό αυτό θέαμα. Και αν τους είχατε άκούσει να βογγάνε, να ούρλιάζουν... να ούρλιάζουν όλοι μ' ένα βμοιο ούρλιαχτό άσυνάρτητο που προσπαθούσαν να το κάνουν φωνή, πρόσκληση, παράκληση, θα τρελλαίνόσαστε από φρίκη.

Θέλανε να πιούν. Νερό προσπαθούσαν να ζητήσουν, μα δεν μπορούσαν να κουνήσουν την γλώσσα και τα χείλη τους απ' τους πόνους. Αν είχατε άκούσει αυτό το παράπονο, θα το άκούγατε πάντοτε, σ' όλη σας τη ζωή... και στον ύπνο σας ακόμα!

Ο Ζάν Σερέρ βγήκε τελευταίος, όπως άπαιτούσε η πειθαρχία. Εκείνος δεν φώναζε, αν και ήταν ο πιο βαρειά,

θανάσιμα πληγωμένος, μα περπατούσε ίσιος και τεντωμένος. Τα ρούχα του, το δέρμα του, τα κόκκαλά του δεν ήσαν πειά παρά ένα πράγμα άπανθρακωμένο. Φαινότανε σαν ένα πτώμα πεθαμένο από πολύ καιρό. «Ηρθε κοντά μου, μα δεν κουνήθηκα γιατί η τρομάρα μου παρέλυσε τις δυνάμεις μου!... Έρριξε μια ματιά στους ανθρώπους του και φώναξε:

— Σιωπή!

Κι' όλοι σωπάσανε ύπακούοντας ακόμα στις διαταγές του άρχηγού τους.

Δυό βήματα μακριά από μένα ο Ζάν Σερέρ σταμάτησε και με κύτταξε. Δεν ξέρω τί θαύμα έγινε κι' έβλεπε ακόμα. Μονάχα τα μάτια του δεν είχαν γίνει κάρβουνα.

— Είμαι πεθαμένος, μου είπε, δεν πειράζει όμως! Σας δίνω τον λόγο της τιμής μου, πως κανένα λάθος ή άπροσεξία δεν κάνανε οι άνθρωποί μου. Δεν φταίνε! «Όχι!

Και με το κεφάλι του μου έδειξε τους ναύτες του οι όποιοι τώρα σιωπούσαν. «Ηθελα να κλάψω βλέποντάς τους μα δεν μπορούσα.

— Κακόμοιρα παιδιά! είπε ο Σερέρ.

«Υστερα σκέφθηκε τον έαυτό του και μου είπε:

— Την γνωρίζετε, έτσι δεν είναι, τη φίλη μου, τη Νινή; Θέλετε να μου την φέρετε στο νοσοκομείο; Γιατί θα πε-

θάνω αύριο βράδυ, αυτό το ξέρω, πρέπει να περάσουν εν τώ μεταξύ τριανταέξη ώρες... Είδα και άλλους... να πεθαίνουν απ' τον ίδιο θάνατο...

Κλονίστηκε... «Απλώσα το χέρι μου να τον κρατήσω... μα κρατήθηκε και διάταξε τους άλλους έτοιμοθανάτους:

— Έμπρός! Τώρα όλοι μας να πάμε στο νοσοκομείο!... Στη γραμμή άριστερά!

Και ο ίδιος τράβηξε περπατώντας μοναχός, ενώ άλλοι ναύτες κουβαλούσαν στα μπράτσα τους τους πληγωμένους...

Καθώς το είχε προβλέψει, ο Ζάν Σερέρ έζησε όλη την ήμερα, τη νύχτα και τις ώρες της άλλης μέρας. Το μεσημέρι έτρεξα στο νοσοκομείο οδηγώντας τη Νινή. «Α! δεν ήταν πειά η ώμορφη νέα, που ήξερα! Μόλις έμαθε το δυστύχημα έγινε ένα μικρό, άφανισμένο πλάσμα απ' το κλάψιμο.

«Αμα περάσαμε ωστόσο την πόρτα του νοσοκομείου, βρήκε το θάρρος να σκουπίσει τα δάκρυά της και να χαμογελάσει, για να μη τρομάξει τον Ζάν.

Εκείνος δεν μπορούσε πειά να την φιλήσει, γιατί απ' την κορυφή ως τα πόδια ήταν τυλιγμένος μέσα σε επιδέσμους

και μιλούσε σιγά από μια τρύπα του επιδέσμου!... Κι' αν κι' ένιωθε πως ήταν και με τα δυό πόδια μέσα στον τάφο, την βεβαίωνε, με χαμόγελο, πως σε τρεις βδομάδες θα γινότανε καλά!

Σας όρκίζομαι πως μου έρχόταν διάθεσις να πηδήξω απ' το παράθυρο άκούγοντας αυτά τα δυό έρωτευμένα παιδιά να γελούν ήρωικά για να μη κλάψουν!...

Σαν έφυγε η Νινή, μπήκε μέσα ο ναύαρχος Σαφτέλ κρατώντας τον τιμητικό σταυρό που τηλεγραφικώς είχε ζητήσει απ' τον ύπουργό. «Ηταν πολύ συγκινημένος ο ναύαρχος και βλέπω ακόμα τα άσπρα μουστάκια του που έτρεμαν νευρικά. Άνοιξε το κουτάκι χωρίς να πη τίποτα και κάρφωσε τον σταυρό πάνω στους άσπρους επιδέσμους που σκέπαζαν το στήθος του Σερέρ.

— Εύχαριστώ, ναύαρχε! είπε ο Σερέρ, μα δεν άξιζα τέτοια τιμή. Δώσατέ τον καλύτερα στον διόπό μου που ύπάρχουν έλπίδες να ζήσει!... Θα εύχαριστηθώ πολύ... έμεινα δεν θα μ' ώφελήσει... Πάει χαμένος ο σταυρός... Σας εύχαριστώ εν τούτοις μ' όλη την καρδιά μου, ναύαρχε και σας επίσης, λοχαγέ... Υγειαινέτε, κύριοι.

«Υστερα από μια ώρα ξεψύχησε.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

